

ת"פ 47538/03/18 - המחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד ארטיום שבלין, מקסים חבריו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 47538-03-18 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' שבלין ואח'
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה	המחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נגד	
הנאשמים	1. ארטיום שבלין באמצעות בא כוחו עו"ד יגאל כהן 2. מקסים חבריו באמצעות בא כוחו עו"ד אוהד מגורי

גזר דין

כתב האישום המתוקן:

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירות של **תקיפה סתם** - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) (נאשם 1); **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין (נאשם 1); **תקיפה הגורמת חבלה ממשית** - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין (נאשם 2); **וסייע לאיומים** - עבירה לפי סעיפים 192 ו- 32 לחוק העונשין (נאשם 2).

לפי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודו הנאשמים, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שירת נאשם 1 כשוטר משטרת הגבולות בירושלים בשירות חובה. בין נאשם 1 לנאשם 2 היו יחסי חברות קרובים. בלילה שבין 21.10.16 לבין 22.10.16 בילו הנאשמים במועדון בזיכרון יעקב.

בשעה 2:50 או בסמוך לכך, יצאו הנאשמים מהמועדון והלכו לחניון הסמוך ל-Ybar שם חנה רכבו של נאשם 1. עם הגעתם לחניון, פגשו בארבעה צעירים כבני 17 (להלן: **המתלוננים**): קורן קריסי (להלן: **מתלונן 1**), בר שרבליס (להלן: **מתלונן 2**), עומר לוי (להלן: **מתלונן 3**) ועומר ורדי (להלן: **מתלונן 4**), אשר אף הם הגיעו לחניון על מנת להיכנס לרכבם ולנסוע מהמקום. מתלונן 1, מתלונן 2 ומתלונן 3 היו בגילופין ואילו מתלונן 4 לא שתה אלכוהול וכל זאת על מנת לשמש נהג תורן.

עם התקרבתם אל רכביהם, התפתח דין ודברים, בין הנאשמים למתלוננים, שמהותו אינו ידוע למאשימה. בתום הדברים, נכנסו המתלוננים והנאשמים לרכביהם ופנו לעזוב את המקום.

לאחר שהמתלוננים והנאשמים החלו כל אחד בנסיעה, מתלונן 1 יצא מרכבו, קפץ לעבר הכביש וחסם בגופו את רכבם של הנאשמים. נאשם 1 עצר את הרכב, ומתלונן 1 ניגש לנאשם 2, שישב במושב ליד הנהג, בין השניים החל שיג ושיח.

עמוד 1

לאחר מכן, יצא נאשם 2 מהרכב והכה את מתלון 1 באגרוף לפניו. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2, נגרמה למתלון 1 חבלה באפו וירד ממנו דם.

בשלב זה, יצא נאשם 1 אף הוא מהרכב, שוחח עם מתלון 1 ודחף אותו. בד בבד, מתלון 3 יצא מהרכב, תפס את מתלון 1 והובילו בחזרה לכיוון רכבם. נאשם 1 הלך אחריהם ודחף את מתלון 1 בשנית. לאחר מכן, מתלון 2 ומתלון 4 יצאו אף הם מרכבם. מתלון 2 ניסה לשוחח עם נאשם 1 הניח את ידו על כתפו ובתגובה נאשם 1 אמר לו אל תיגע בי ודחף אותו.

לאחר מכן, חזרו הנאשמים לרכבם, החלו בנסיעה ולאחר כ-12 שניות נעצרו ויצאו מן הרכב, זאת ללא כל התגרות מצדם של המתלוננים. נאשם 1 פתח את תא המטען והוציא כלי מתכתי חד מתוך מזוודת כלי העבודה (להלן: "כלי העבודה"), ונאשם 2 הלך לכיוון המתלוננים, ובעט באמצעות רגלו בכתפו הימנית של מתלון 2 והכה אותו באגרוף לפניו. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2 נגרמה למתלון 2 חבלה בפניו.

בעודו אוחז את "כלי העבודה", הלך נאשם 1 לעבר מתלון 1 ומתלון 3 אשר ישבו ברכבם. נאשם 1 התכופף, הכניס את ראשו למושב הנהג ואיים על מתלון 1 ועל מתלון 3 כשהוא אוחז בידיו את "כלי העבודה", תוך שאמר "אני לא מהאזור, אתם לא מכירים אותנו". למשמע הדברים, פחדו המתלוננים ובשל פחדם, אמרו לנאשם 1 כי הם "מתנצלים", בשלב זה עזבו הנאשמים את המקום ברכבם.

תסקירי שירות המבחן:

נאשם 1:

נאשם 1 בן 23, רווק, יליד אוקראינה שעלה ארצה עם משפחתו בהיותו בן 4, מתגורר עם בני משפחתו באור עקיבא. מזה כעשרה חודשים עובד בחברת אבטחה פרטית במתן שירותי אבטחה. הנאשם 1 סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה. לאחר סיום לימודיו התגייס לצבא ושירת בחיל משמר הגבול. לאחר שחרורו מהצבא החל לעבוד במערך באבטחה בבית החולים "הלל יפה". לנוכח מעורבותו בעבירות הנידונות נשלל רישיון הנשק אשר היה בבעלותו ועל כן נאלץ לעבור תפקיד בעבודה. הנאשם 1 מסר כי בשל כך בחר לעזוב את העבודה וכיום עובד בחברת אבטחה פרטית אשר אינה מצריכה החזקת נשק. הנאשם 1 שיתף את שירות המבחן כי בכוונתו להשתלב בלימודים באקדמיה, בתחום מדעי המחשב והציג קבלה על הרשמה ללימודים במרכז הבינתחומי בהרצליה.

בהתייחסו לעבירות הנידונות, שיתף הנאשם 1 בהכרות מוקדמת וארוכת שנים עם שותפו לעבירה. לדבריו, בערב ביצוע העבירה יצאו לבלות ובעת שהיו בחזרה לרכבם פגשו במתלוננים והתפתח שיח אותו אינו זוכר. לדבריו הייתה התגרות מצד המתלוננים ומשהרגיש תחושה לא טובה, הציע לחברו להיכנס לרכב ולנסוע משם. אולם לאחר שמתלון 1 עצר בגופו את הרכב, נאלצו לעצור ואז החל האירוע המתואר בכתב האישום. הנאשם 1 לקח אחריות על התנהלותו באירוע ומביע חרטה על מעשיו. הנאשם 1 שיתף כי הרגיש מאוים בסיטואציה ובהיעדר יכולת להתמודד בצורה אדפטיבית החליט לאיים כהגנה וכרצון להרחיק את המתלוננים. בדיעבד, מסר כי מבין שנהג באופן פוגעני והביע אמפתיה כלפי המתלוננים ורצון להתנצל בפניהם. הנאשם הביע נכונות לקחת חלק בהליך צדק מאחה בתוכנית גפ"ן (גישור פוגע נפגע) ונקבעה פגישה עם מנחה בתוכנית.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר בשלבי גיבוש זהותו האישית והמקצועית, נעדר קווים עברייניים באישיותו

ומנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי. שירות המבחן התייחס להיותו של הנאשם 1 בעל תפקוד חיובי לאורך חייו ולכך שזו מעורבותו הראשונה בפלילים. בבחינת גורמי הסיכון בחנו את הפער בין אופי העבירה לבין התנהלותו בדרך כלל. בנוסף, התרשם שירות המבחן מקיומם של קשיים בביטוי רגשי ונטייה לדחיסת רגשות שיכול ועמדו ברקע לביצוע העבירה. שירות המבחן קבע כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד. עוד שקל שירות המבחן שליחתו של הנאשם 1 להשתלב בטיפול בתחום של שליטה בכעסים אולם הנאשם 1 לא גילה נזקקות וצורך וציין כי עתיד לנסוע לחו"ל ויתקשה להתחייב לתוכנית הטיפולית.

נוכח האמור, המליץ שירות המבחן על ענישה של צו של"צ בהיקף של 250 שעות למשך שנה. בנוסף, על מנת למצות את הליך צדק מאחה, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך חצי שנה במהלכו יפעל שירות המבחן לקידום ההליך. אשר לעניין ההרשעה, נמסר משירות המבחן כי הנאשם 1 הינו צעיר וכי ייתכן והרשעה פלילית עלולה לפגוע בו בתחום התעסוקתי בעתיד ועל כן המליץ שירות המבחן שלא להרשיעו.

נאשם 2:

נאשם 2 בן 24, רווק, יליד אוקראינה, מתגורר בדירה שכורה בתל אביב ועובד כשליח בפיצרייה. בנוסף, לומד בלימודי מכינה במכללה למנהל בראשון לציון כשבשאיפתו להשתלב בלימודי הנדסאי בניין. הנאשם 2 סיים 12 שנות לימוד, לאחר סיום לימודיו עבד כשליח עד גיוסו לצבא. הנאשם 2 שירת שירות מלא במסגרת משמר הגבול.

בהתייחסו לעבירות הנידונות שיתף הנאשם 2 בהיכרות מוקדמת וארוכת שנים עם שותפו לעבירה. לדבריו, בערב ביצוע העבירה, יצאו לבלות באזור מגוריהם. בחזרה לרכבם פגשו במתלוננים והתפתח שיח כשהמתלוננים ביקשו סיגריה והוא וחברו אמרו שאין להם, נכנסו לרכבם והחלו בנסיעה. אולם לאחר שמתלונן 1 עצר בגופו את הרכב, נאלצו לעצור ואז החלה ההסלמה באירוע כמתואר בכתב האישום. הנאשם 2 לקח אחריות מלאה על העובדות המתוארות והביע חרטה כנה על התנהלותו ועל הפגיעה במתלוננים. הנאשם 2 שיתף כי זו התנהלות חריגה לדפוסי התנהגותו בדרך כלל, שיתף בסערת רגשות בה היה נתון וכנראה בשל כך הגיב באלימות. הנאשם 2 הביע אמפתיה כלפי המתלוננים, ביטא חרטה והביע מודעות להשלכות שיכול ונגרמו למתלוננים כתוצאה ממעשיו. הנאשם 2 הביע נכונות לקחת חלק הבליו של צדק מאחה ונקבעה פגישה עם מנחה בתוכנית.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר, אותנטי ופתוח לבחון עצמו ואת נסיבות ביצוע העבירה ולערוך התבוננות על מהלך חייו ודפוסי התמודדותו. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם 2 התפתח במסגרת משפחתית, נעדרת דמות אב, אשר התקשתה לספק עבורו צרכים רגשיים. לצד זאת, ניכר כי משקיע מאמצים להתפתח ולהתקדם וכן לתפקד באורח חיים נורמטיבי. בכל הנוגע לסיכוי לשיקום, שירות המבחן התייחס לכך שזוהי מעורבותו הראשונה בפלילים ולכך שהנאשם 2 בעל תפקוד חיובי לאורך חייו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 אינו בעל דפוסי חשיבה והתנהגות עבריינים וניכר כי ההליכים המשפטיים מהווים עבורו גורם הרתעתי ומציב גבולות. בבחינת גורמי הסיכון, נבחן הפער בין אופי העבירה להתנהלותו בדרך כלל. כמו כן, התרשם שירות המבחן מקיומם של קשיים בביטוי רגשי ונטייה לדחיסת רגשות שיכול ועמדו ברקע לביצוע העבירה. שירות המבחן העריך כי ישנה רמת סיכון נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד, אשר עשויה להצטמצם באמצעות שילובו בתהליך טיפולי ממוקד בתחום השליטה בכעסים.

לאור האמור, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה וזאת על מנת למצות את הניסיון לערוך מפגש מאחה עם המתלוננים.

טענות הצדדים:

טיעוני המאשימה:

בטיעוניה חזרה המאשימה על עובדות כתב האישום המתוקן והעבירות בהן הורשעו הנאשמים. ב"כ המאשימה הדגישה את הערכים החברתיים המוגנים בהם פגעו הנאשמים, שהם, פגיעה בערכים של שלמות הגוף, אוטונומיית האדם על גופו, זכותו לגופו ושלמות נפשו. בעניינו של נאשם 1, ששירת באותה התקופה כשוטר במשטרת ישראל, הוסיפה המאשימה כי מעשיו פגעו גם בערך של אמון הציבור במשטרה ובשוטריה.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לנזק שנגרם והיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הן במישור הפיזי - חבלותיהם של מתלוננים 1 ו-2 והן מבחינת עבירת האיומים, והעובדה שהנאשם 1 באיומים ובסיוע של הנאשם 2 עוררו אצל המתלוננים 1 ו-3 פחד ובהלה, תוך שהמאשימה מציינת כי בקלות יכלו המעשים להידרדר לפגיעה משמעותית יותר במתלוננים, וביחס לעבירת האיומים נטען כי מדובר היה באיום ממשי שהיה עלול להתממש ומכאן חומרתו. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי העובדה שמתלונן 1, בפתח האירועים, חסם את רכבם של הנאשמים אינה מהווה "צידוק" למעשיהם של הנאשמים וכי התנהגותם באירוע הייתה ברוטלית, אלימה ולא מידתית. בנוסף הפנתה המאשימה לכך שלנאשמים ניתנו מספר נקודות יציאה בהן יכלו להימנע מהעיוות הפיזי אך בחרו במודע שלא לעשות כן, וכן כי מדובר במספר מעשים מתמשכים אשר מסלימים מרגע לרגע. ב"כ המאשימה הפנתה למדיניות הענישה הנהוגה ועתרה לקביעת מתחם ענישה בנוגע לנאשם 1, הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים. בנוגע לנאשם 2, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

אשר לעונש בתוך מתחם הענישה, טענה ב"כ המאשימה כי יש לזקוף לזכות הנאשמים את היותם אנשים נורמטיביים, נעדרי עבר פלילי אשר לקחו אחריות על מעשיהם וחסכו בזמן שיפוטי יקר. כמו כן, בעניינו של נאשם 1, כי יש לזקוף לזכותו את פועלו כשוטר בשירות חובה במשטרת ישראל. המאשימה הדגישה את הבעת רצונם של הנאשמים לקחת חלק בתוכנית גפ"ן והליך של צדק מאחה. לעניין נאשם 1, על אף המלצת שירות המבחן, הביע עמדה תמוהה עת לא גילה נזקקות וצורך להשתלב בטיפול בתחום השליטה בכעסים מאחר והוא עתיד לצאת מהארץ. בעניינו של נאשם 2, נטען כי על אף ששירות המבחן סבר כי יש מקום לסייע לו במתן כלים להתמודדות במצבים טעונים רגשית, אין התייחסות מעבר לכך מטעם שירות המבחן. אשר להמלצת שירות המבחן, טענה ב"כ המאשימה כי שירות המבחן שוקל בעיקר שיקולים שיקומיים ואילו בית המשפט שוקל את מכלול השיקולים, כאשר במקרה זה, יש להעניק את הבכורה לשיקולי הגמול וההלימה, לצד האינטרס הציבורי של הרתעת הרבים, ובהם בעיקר שוטרים, מפני ביצוע עבירות מעין אלו. לאור האמור, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 1 עונש של 8 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים. ואילו על נאשם 2, עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

אשר לסוגיית אי ההרשעה, טענה המאשימה כי נוכח חומרת המעשים המיוחסים לנאשמים, אין מקום להימנע מהרשעתם. כמו כן, טענה המאשימה כי הנאשמים לא הציגו כל פגיעה קונקרטית שעלולה להיגרם להם בעקבות ההרשעה, אלא מדובר רק בחשש ערטילאי כי הרשעה בדין עלולה לפגוע בעתידם התעסוקתי של הנאשמים. לאור האמור, עתרה המאשימה להרשעת הנאשמים והטלת העונשים המבוקשים לעיל.

טיעוני ההגנה:

נאשם 1:

ב"כ הנאשם 1 ביקש מבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ולאמץ את המלצות שירות המבחן. לטענת ב"כ הנאשם 1, מדובר בנאשם אשר עומד בכל הקריטריונים של הלכת **כתב**; הרשעתו תפגע בשיקומו של הנאשם וכן סוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לוותר על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. נטען כי מדובר בעבירה ראשונה, יחידה, שבה הורשע הנאשם, אשר בוצעה לפני למעלה משנתיים וחצי, כאשר כתב האישום הוגש כשנה וחצי לאחר האירוע. מדובר בנאשם בן 23 אשר בזמן ביצוע העבירה היה כבן 21, נעדר עבר פלילי, עבד כמאבטח בבית חולים, לאחר שסיים את שירותו הצבאי כלוחם במג"ב. ב"כ הנאשם 1 הגיש מכתב המלצה מבית חולים ותעודות הוקרה מהצבא.

אשר לחומרת המעשים, נטען כי על פי סעיף 5 לכתב האישום, תחילת האירוע בקפיצתו של אחד המתלוננים לכביש וחסימת דרכו של נאשם 1, כאשר האחרון יצא מהרכב, לא היכה איש באגרופים, לא תקף באופן אכזרי אלא דחף בלבד כדרך להדוף את המתלוננים מרכבו. ב"כ הנאשם 1 הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן ולכך שמדובר במקרה חריג בחייו של הנאשם.

אשר לדרישת הוכחת נזק קונקרטי, הפנה הסניגור לפסיקות שונות מהן עולה כי לא תמיד יש להקפיד באופן דווקני על הדרישה להוכחת פגיעה קונקרטית בעתידו המקצועי של נאשם נוכח גילו הצעיר, וכי מובן שהרשעה תצמצם את אפשרויות תעסוקתו בעתיד. עוד נטען כי הנאשם 1 נענש כבר במובן זה שנשלל רישיון הנשק שלו, דבר אשר אילץ אותו לעזוב את עבודתו. לאור האמור, עתר הסניגור שלא להרשיע את הנאשם ולאמץ את המלצות שירות המבחן.

נאשם 2:

ב"כ נאשם 2 ביקש לאפשר לנאשם 2 הזדמנות שנייה ולא להרשיעו וכן לאמץ את המלצות שירות המבחן, על מנת שמקרה אחד בצעירותו של הנאשם 2 לא ייקבע את המשך חייו. אשר להוכחת הנזק הקונקרטי, נטען כי בגיל צעיר מדובר בדרישה כמעט בלתי אפשרית להוכחה משום שהנאשם מצוי בתחילת חייו. אשר לחומרת העבירה, נטען כי אמנם מדובר בעבירת אלימות אך החבלה אינה חבלה חמורה הכוללת שבירת עצמות, אלא ירידת דם מהאף, ולאור העובדה כי מדובר במעשים שנעשו ללא תכנון ובתרומה מסוימת מצד המתלוננים לאירוע, נראה כי נסיבות העבירה מאפשרות את אי ההרשעה בעניינו.

עוד נטען כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי ובמעידה חד פעמית. הנאשם 2 רשום ללימודי תואר ראשון בהנדסת בניין, והוא מצוי במכינה ויזדקק לרישיונות ואולי אף לעבוד בעתיד מול גופי ביטחון, כאשר כל אלה חסומים בפניו עם הרשעה.

דבר הנאשמים בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם 1 מסר כי הוא מצטער ולוקח אחריות מלאה על המעשה ומבקש סליחה. עוד מסר כי הוא מוכן להשתתף בהליך של צדק מאחה. הנאשם 1 מסר כי שירת כלוחם במשמר הגבול ואינו אדם אלים. מדובר בטעות חד פעמית

ושיקול דעת לא נכון שנבעה מהתגרות ראשונית מצד המתלוננים. עוד הדגיש כי זה לא משהו שקרה לו אף פעם וגם לא יקרה מהיכרותו עם עצמו.

הנאשם 2 מסר כי הוא לוקח אחריות ומצטער על המעשה והוא לא יחזור על עצמו. מדובר בשיקול דעת לא נכון. הנאשם 2 מסר כי התגרו בהם והם הרגישו מפוחדים, אך מודה בטעותו. הנאשם 2 מסר כי המקרה עצר את חייו, וכן מסר כי נפגשו במקרה עם המתלוננים כחודש וחצי לאחר המקרה, הרימו איתם כוסית ועשו סולחה מלב אל לב.

דין והכרעה עונשית:

בטרם אפנה לקביעת עונשם של הנאשמים, אפנה לבחון את שאלת ביטול הרשעתם.

סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט סמכות לבטל הרשעה בפלילים, ולהטיל על נאשם צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה. סמכות זהה קיימת גם מכוח הוראותיו של סעיף 71א (ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977.

ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה הינה החריג שבחריגים, היא אפשרית בכפוף להתקיימותם של שני גורמים מצטברים: התנאי הראשון הוא, כי השלכותיה של ההרשעה הן כה חמורות, עד כדי פגיעה בשיקומו של הנאשם וקיומו של יחס בלתי פרופורציונלי בין אותה פגיעה לבין מעשה העבירה, והתנאי השני הוא, כי סוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (דברי כב' השופט דורנר בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3), 337, להלן: **עניין כתב, וראו גם מהעת האחרונה: רע"פ 619/18 משה בזיזנסקי נ' מדינת ישראל (01.03.18); רע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017); רע"פ 1949/15 **תקרורי נ' מדינת ישראל** (2.4.15); ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13);**

התנאי הראשון, האם ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומם של הנאשמים -

נאשם 1 - כעולה מתסקיר שירות המבחן, מדובר בנאשם צעיר, בן 23, אשר שירת בעת ביצוע העבירה בשירות חובה במשטרת ישראל. מזה כעשרה חודשים עובד בחברת אבטחה פרטית במתן שירותי אבטחה. לאחר שירותו הצבאי החל לעבוד במערך האבטחה בבית חולים אך נוכח מעורבותו בתיק זה נשלל רישיון הנשק אשר היה בבעלותו והוא נאלץ לעבור תפקיד בעבודה, עד בסופו של דבר בחר לעזוב את העבודה ולעבור לעבוד בחברת אבטחה פרטית כאמור, אשר אינה מצריכה החזקת נשק. מדובר בנאשם אשר בכוונתו להשתלב בלימודים באקדמיה, בתחום מדעי המחשב, והציג קבלה על הרשמה ללימודים.

ברם, על הנאשם להראות נזק קונקרטי שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו בדין ולא נזק פוטנציאלי תיאורטי (ע"פ 8528/12 **אלין ציפורה נ' מדינת ישראל**) וחוששני כי בעניין זה, לא הובאה בפני תשתית ראייתית לכך שהרשעתו של הנאשם בדין בהכרח תפגע בו ובעתידו בתחום מדעי המחשב.

מדובר בנאשם שנרשם לאחרונה ללימודי בתחום מדעי המחשב, וטרם החל את לימודיו. בנוסף, גם לאחר קבלת התואר, לא הוכח כי הרשעתו עלולה לחסום בפניו את היכולת לעסוק במקצוע במסגרות שונות ומגוונות במגזר הפרטי ובאופן עצמאי. משכך, לא מצאתי כי מדובר בפגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, שהינו נאשם צעיר, שכל החיים לפניו, וביכולתו לפנות לדרכים רבות ומגוונות בחייו. אף אם הרשעה זו עלולה לחסום בפניו אפשרויות לעבוד בגופי ביטחון וכיו"ב, אין משמעותה סגירת כל האופציות השיקומיות הנוספות האפשריות מבחינתו ואין בכך כדי לסגור בפניו אופציות נוספות לאופקים תעסוקתיים עתידיים. אחזור ואדגיש כי, הימנעות מהרשעה מהווה חריג של חריג, ובמיוחד בעבירות אלימות.

נאשם 2 - מדובר בנאשם צעיר, בן 24 אשר לומד כיום בלימודי מכינה במכללה למנהל בראשון לציון כאשר בשאיפותיו להשתלב בלימודי הנדסאי בניין. גם בעניינו לא מצאתי, כי הונחה בפני תשתית ראייתית לכך שהרשעתו בדין תפגע בעתידו. מדובר בנאשם אשר לומד כיום במסגרת מכינה, כאשר לאחריה ביכולתו לפנות לאפיקים רבים ולא דווקא לאותם אפיקי לימודים שעלולים להיות חסומים עבורו עם הרשעה בעברו. בפני הנאשם פתוחות אופציות רבות ומגוונות לאפיקי לימודים ותעסוקה שונים אשר אינם מושפעים בהכרח מקיומה של הרשעה פלילית.

לפיכך, גם בעניינו של נאשם 2 לא מצאתי כי מתקיים החריג של החריג ולא מצאתי כי הוכח נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו ופגיעה חמורה בשיקומו.

התנאי השני, האם סוג העבירות בהן הורשעו הנאשמים מאפשרות ומצדיקות בנסיבות העניין את ביטולה של ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים -

אשר למעשיו של נאשם 1, מדובר בנאשם אשר שימש כשוטר בעת ביצוע העבירה וביצע עבירת תקיפה ועבירת איומים, כאשר נכנס לעימות מול המתלוננים, דחף את חלקם ואיים על חלקם, תוך שהוא מחזיק בידו בכלי מתכתי חד.

אשר למעשיו של נאשם 2, האחרון הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית וסיוע לאיומים, לאחר שהכה את מתלון 1 באגרוף לפניו וגרם לו לחבלה באפו ולירידת דם ממנו. אם לא די בכך, הנאשם 2 בעט באמצעות רגלו בכתפו הימנית של מתלון 2 והיכה גם אותו באגרוף לפניו.

כידוע, חריגים המקרים בהם בית המשפט יאפשר ביטולה של הרשעה כאשר מדובר בעבירות אלימות. בענייננו, קיימת חומרה בעניינו של נאשם 1, הואיל והנאשם שימש באותה עת כשוטר בעצמו ובמעשיו פגע בנוסף גם באמון הציבור במשטרת ישראל.

מעשיהם של השניים חמורים. הם פעלו יחד באופן ברוטלי ואלים כלפי המתלוננים, פגעו בשלמות גופם ביטחונם ושלוותם בעשותם כן. הנאשם 1 איים על המתלוננים בעודו אחוז בכלי מתכתי חד, ובעוד נאשם 2 מסייע לו, תוקף וגורם לחבלות לחלק מהמתלוננים.

הנאשמים היו בקרבה פיזית למתלוננים, מרבית האחרונים היו בגילופין, האווירה הייתה מתוחה ואלימה, ואין ספק, כי

בנסיבות אלה, האיום היה ממשי ביותר וקרוב מאוד למימוש לו רק היתה תגובת נגד אלימה, ובכך גם נמדדת חומרתו הרבה.

האלימות הפיזית שהפגינו השניים, נעה בין דחיפות (הנאשם 1) למכת אגרוף ובעיטה (הנאשם 2), תוך חבירה, והתעמתות יזומה ומשותפת מול המתלוננים, אף היא בעלת נופך חמור.

ודוק, בית המשפט לא התעלם מכך שהייתה מידה מסוימת של התגרות מצד המתלוננים שעה שמתלונן 1 יצא מרכבו וחסם בגופו את דרכם של הנאשמים, אך מצופה היה מהשניים, שהם גם בוגרים יותר מהמתלוננים, וגם לא היו תחת השפעת אלכוהול כמו המתלונן 1, ושירותו במשטרת ישראל וספגו ערכים במסגרת שירות זה, כי יפגינו שיקול דעת בוגר ואחראי וימנעו התלקחות אלימה שסופה מי ישורנו.

נוכח דברים אלו, לא נמצא כי יש מקום לבטל הרשעתם של הנאשמים, אלא יש לשלוח מסר ברור וחד משמעי, לפיו בתי המשפט לא יסבלו התנהלות אלימה בכלל, ושל שוטרים בפרט, וכי יש להוקיע התנהגות שכזו כלפי כל אדם באשר הוא, תוך הטבעת חותם פלילית שתתנוסס על מעשים כגון אלה.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מעשיהם של הנאשמים פגעו במספר ערכים מוגנים, ביניהם פגיעה בשלמות גופו של אדם וזכותו של אדם על גופו, וכן פגיעה בכבודם ובשלוותם של המתלוננים. כמו כן, פגע הנאשם 1 באמון הציבור במשטרת ישראל ובשוטריה, שעה שביצע את העבירה בהיותו משרת כשוטר, ובכך מעל בתפקידו והפך מהגורם שאמור לשמור על אכיפת החוק, לגורם שעובר על החוק ובכך פגע בתדמיתם ובשמם הטוב של שוטרים אחרים המבצעים את תפקידם נאמנה.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות ו"פתרון סכסוכים" בכוח הזרוע, ויפים הדברים שנאמרו במסגרת ע"פ 4330/12 **אחמד דעאס נגד מדינת ישראל** (5.11.12):

**"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו
"לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע
האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי
המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על
ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים."**

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

עיון בפסיקה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב ועל פי רוב החל מעבודות שירות ועד למאסרים לריצוי מאחורי סורג ובריח:

· רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נגד מדינת ישראל** (28.10.2012) - בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שהכה אחד במכות אגרוף לראשו וגרם לו כאבים ורגישות בראש ובעין. בהמשך הכה אדם שני באגרוף לפניו והמשיך להכותו בעזרת בקבוק וחפץ נוסף, וגרם לו חבלות שונות שהצריכו טיפול רפואי. על

- הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי כספי.
- רע"פ 4310/13 **שדה נגד מדינת ישראל** (27.8.13) - המבקש הורשע ביצוע עבירות של איומים ותקיפת סתם בכך שנכנס למקרקעין ששייכים לחברה אשר היה לו עמה סכסוך והיכה את אחד הבעלים של החברה במכת אגרוף ואחז בו בצווארו ואמר לו שזה יומו האחרון. כמו כן, סטר לאחד העובדים וחנק בעלים נוסף של החברה ואמר לו שיגמור אותו וישרוף את המקום. בית המשפט השלום השית עליו 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.
 - ת"פ (י-ם) 20802-08-13 **מדינת ישראל נגד מיכאל מגלשולי** (10.2.2014) - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ניסיון תקיפה ואיומים, בכך שעל רקע ויכוח במקום עבודתו, השליך אבנים על רכב מאוכלס ואל תוך משרד בו ישב מנהל המקום. בהמשך איים על הנוכחים. למתלונן נגרמו חבלות בסנטר, אדמומית בצוואר והמטומה באמה. בית המשפט קבע מתחם שנע בין מספר בודד של חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 5 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים במצטבר ומאסרים מותנים.
 - ת"פ (י-ם) 338-06-14 **מדינת ישראל נגד כהן** (29.4.15) - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש. באותו אירוע דובר על נאשם שבעט בגבו של המתלונן, בעודו יורד במדרגות בית הכנסת, ולאחר מכן החל להכותו ולנשכו. הנאשם נעדר עבר פלילי, נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל.
 - ת"פ (ראשל"צ) 15223-01-12 **מדינת ישראל נגד שלום אברהמי** (3.1.13) - נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש. באותו מקרה, על רקע ויכוח בסופרמרקט, הכה הנאשם אדם אחר במכת אגרוף וגרם לו להמטומה בעינו. על הנאשם הוטלו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מאסרים מותנים ופיצוי.
 - ת"פ (רמלה) 47261-03-16 **מדינת ישראל נ' אליז פריאנטי** (29.1.19) - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. באותו מקרה, נהג הנאשם ברכב בבית החולים, כאשר אשתו ובתם התינוקת מצויים ברכב, והתקרב אל מחסום החנייה. למקום הגיעה עובדת בקרה של בית החולים שהניחה ידה על מכסה המנוע של הרכב ואמרה לנאשם שייסע לאחור ושייגש לשלם. אותה עובדה עמדה בקדמת הרכב והסתובבה כשגבה לכיוון הרכב, כאשר הנאשם המשיך בנסיעה ופגע בפלג גופה התחתון. בהמשך, הנאשם יצא מהרכב ואיים עליה. בית המשפט הטיל על הנאשם עונש של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת וקנס.
- בעבירות האיומים, פסיקות בתי המשפט הן רבות ומגוונות וקיים מנעד רחב של ענישה, והכל כפועל יוצא מהסיטואציות הרבות והמגוונות העשויות לאפוף את עבירה:
- רע"פ 1293/08 **קורניק נגד מדינת ישראל** (2008), שם נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע באיומים כלפי בת זוגו ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

- עפ"ג (מחוזי מרכז) 20395-04-12 **אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל** (2012) וכן רשות הערעור באותו עניין - רע"פ 9118/12 - שם דובר על נאשם שהורשע בעבירות איומים, נעדר עבר פלילי, אשר נדון ל- 4 חודשי מאסר על תנאי.
- עפ"ג (מחוזי מרכז) 52083-12-10 **קפש נגד מדינת ישראל** (2011), שם נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע עבירת איומים כלפי גרושתו ונדון ל-7 חודשי מאסר בפועל.
- רע"פ 8062/13 **ברזק נגד מדינת ישראל** (2014), שם הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור כלפי שוטרים. בית משפט השלום גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.
- ת"פ (שלום ראשל"צ) 46645-04-16 **מדינת ישראל נגד חדד** (2016), שם הורשע הנאשם בעבירת האיומים, בית המשפט אימץ את הסדר הטיעון והטיל 5 חודשי מאסר מותנה.
- ת"פ (שלום ראשל"צ) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב** (2016), שם הורשע הנאשם בעבירת איומים.
- ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 **מדינת ישראל נגד ג'מאל שרקאוי** (2016), שם הורשע הנאשם בעבירת איומים ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות.
- ת"פ (שלום ב"ש) 10/09 **מדינת ישראל נגד רוזין** (2010), שם הורשע הנאשם בשתי עבירות איומים ונגזרו עליו 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.
- ת"פ (שלום פ"ת) 19595-07-10 **מדינת ישראל נגד טקלה** (2013), שם הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירות של איומים והתנגדות למעצר ונדון לחודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.
- ת"פ (שלום ת"א) 1333/08 **מדינת ישראל נגד קדוש** (2009), שם הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירה של איומים ונגזרו עליו 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

התכנון שקדם לביצוע העבירה - העבירות שביצעו הנאשמים בוצעו ללא תכנון מוקדם, מדובר במפגש אקראי בין הנאשמים למתלוננים, אשר בעקבות שיח בין הצדדים, הסלים ל אלימות.

חלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירות - השניים פעלו תוך שהם חוברים האחד לשני, אמנם כ"א נטל חלק אחר באירוע והנאשם 2 ביצע תקיפה פיזית חמורה יותר של המתלוננים מהנאשם 1 אך האחרון נקט באיום חמור, תוך שימוש ב"כלי עבודה" - כלי מתכתי חד, מתוך ארגז הכלים שברשותו.

הנזק שנגרם והנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות - מעשיו של נאשם 2 גרמו לנזק פיזי ולחבלות במתלוננים 1 ו- 2, כאשר המתלונן 1 סבל בחבלה באפו ודימום מהאף, ואילו למתלונן 2 נגרמה חבלה בשפתיים בעקבות בעיטה שקיבל בכתפו הימנית. אמנם מעשי התקיפה של נאשם 1 היו פחות חמורים וכללו דחיפות "בלבד", ללא גרימת חבלות פיזיות, אך יחד עם זאת, יש לזכור, כי כל אלימות עלולה להידרדר ולגרום לפגיעה פיזית משמעותית יותר.

בנוסף, בהיבט של עבירת האיומים, גרמו הנאשמים לפחד ובהלה אצל המתלוננים, כאשר החומרה היתרה הנובעת מהאיום שנעשה היא, השימוש בחפץ מתכתי חד בידו של הנאשם 1, באמצעותו איים, בעודו מכניס את ראשו לתוך רכבם של המתלוננים, כאשר בנקל יכול היה הנאשם 1 לעשות שימוש באותו חפץ מתכתי ולגרום למתלוננים לנזק חמור בגופם.

הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירה - הרקע לעבירות שביצעו הנאשמים היו שיח שנוהל בין הנאשמים למתלוננים. במסגרת בילוי לילי נפגשו הנאשמים והמתלוננים, שהיו אז קטינים, בחניון של מועדון. כאשר ביקשו הנאשמים לנסוע מהמקום, חסם אחד המתלוננים בגופו את רכבם של הנאשמים בתגובה לכך התפתח עימות אלים, אך גם לאחר ששכח והנאשמים יכלו לעזוב את המקום, חוללו הנאשמים עימות "שני" נוסף.

יכולתם של הנאשמים להימנע מביצוע העבירה - הנאשמים יכלו להימנע מביצוע המעשים, ובעיקר נוכח העובדה כי היה באפשרותם להתרחק מהמקום בשלב מסוים באירוע. כך למשל, לאחר העימות הראשון, נכנסו הנאשמים לרכבם ונסעו כ-12 שניות (סעיף 8 לכתב האישום המתוקן), בשלב זה יכלו הנאשמים לעזוב את המקום והאירוע היה בא על סיומו. אך למרות זאת, הנאשמים עצרו את הרכב, יצאו ממנו, אף ללא כל התגרות מצדם של המתלוננים, והמשיכו במעשיהם כפי שהם מתוארים בהמשך כתב האישום המתוקן ("העימות השני").

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

מתחם העונש ההולם נקבע בעיקר על יסוד הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה, ודרגת האשם שהפגינו הנאשמים בכל האירוע, על מנת לשקף הלימה ראויה בין חומרת המעשה, בנסיבותיו, במידת האשם שהפגינו הנאשמים בעת ביצוע העבירה, לבין העונש לו הם ראויים בגין מעשיהם.

נוכח נסיבות ביצוע העבירות, כפי שתוארו לעיל, ודרגת האשם שהפגינו הנאשמים, היותו של נאשם 1 שוטר בשירות חובה בעת ביצוע העבירה, העובדה כי האיומים בוצעו באמצעות כלי חד מתכתי, אופן התקיפה והחבלות להם גרם הנאשם 2, מבלי שמי מהמתלוננים תוקף אותו, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע נשוא כתב האישום נע בין מספר חודשי מאסר בודדים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

אשר להבחנה שביקשה המאשימה לעשות בין הנאשמים, מצאתי כי יש לקבוע מתחם ענישה זהה לשני הנאשמים. לא מצאתי שיש להפריד בין מעשי השניים. מעשיהם משתלבים זה בזו, והופכים למארג אחד, באירוע האלים, והגם ש"א מהם הפגין רף אלימות שונה, שניהם פעלו באותו מרחב זמן ומקום, כאשר שניהם מטילים את חיתתם על המתלוננים, כ"א מהם בדרכו, בעוצמת אלימות שונה, אך בחבירה יחד, כאשר כ"א מהם ער למעורבותו של האחר באירוע.

באופן קונקרטי יותר לגבי שני הנאשמים. הנאשם 1, היה אמנם שוטר בשירות חובה בעת ביצוע העבירה, דבר אשר מוסיף מימד של חומרה להתנהגותו, אך יחד עם זאת, כיום, אינו משמש כשוטר או כמשרת הציבור, ונראה כי אין בכוונתו להמשיך ולשרת במסגרות אלו. בנוסף, תקיפתו את המתלוננים הינה ברף הנמוך, היא לא כוללת חבלות, אלא תקיפה שבאה לידי ביטוי בדחיפות המתלוננים. לצד דברים אלו, יש לציין, כי הנאשם 1 הוא המבצע העיקרי של עבירת האיומים החמורה, שבוצעה באמצעות כלי מתכתי חד.

הנאשם 2, אמנם לא היה שוטר בשירות חובה בעת ביצוע העבירה, אך מתסקיר שירות המבחן עולה, כי גם הוא שירת שירות חובה מלא במשמר הגבול, ונראה כי השתחרר סמוך ובטרם שוחרר הנאשם 1 מהשירות. הנאשם 2 אמנם "רק"

סייע לנאשם 1 בעבירת האיומים, אך יחד עם זאת, מעשיו באירוע האלימות היו מעשי אלימות חמורים יותר, ממעשי האלימות שנקט הנאשם 1, אשר גרמו לחבלות פיזיות למתלוננים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין):

הפגיעה של העונש בנאשמים לרבות בשל גילו - לקחתי בחשבון את העובדה כי מדובר בנאשמים צעירים, בני 23 ו- 24, אשר ביצעו את העבירות בעת שהיו בני 21 ו- 22 ואת העובדה כי הם בתחילת דרכם האקדמית/התעסוקתית ואת תוכניותיהם העתידיות כפי שפורטו בפני.

הנזקים שנגרמו לנאשמים מביצוע העבירה - בעניינו של נאשם 1, לקחתי בחשבון את הפגיעה בעבודתו עת בעקבות התיק הנדון נשלל ממנו רישיון הנשק אשר היה בבעלותו ובעקבות כך גם סיים את עבודתו במערך האבטחה בבית החולים "הלל יפה".

נטילת אחריות של הנאשמים וחזרתם למוטב - הנאשמים נטלו אחריות על מעשיהם. מדובר בשני נאשמים שהביעו חרטה וצער על המעשים שביצעו וטענו כי מדובר באירוע חד פעמי אשר אינו מאפיין את אורחות חייהם, דברים אלו אף במסגרת תסקיר שירות המבחן, אשר ציין בנוגע לשני הנאשמים כי הם נעדרים דפוסי התנהגות עברייניים. בנוסף, שני הנאשמים הביעו נכונות לקחת חלק בהליך של צדק מאחה מול המתלוננים, ואף ציינו בפני בית המשפט כי נפגשו עם המתלוננים באופן אקראי ובוצעה מעין סולחה בין הצדדים, על אף שלא היה מדובר באירוע רשמי. מאז ביצוע העבירה חלפו מספר שנים, שני הנאשמים הציגו בפני בית המשפט מסמכים המעידים על היותם במסגרת לימודים או לקראת לימודים אקדמאיים ונראה כי הם ממשיכים בחייהם באופן נורמטיבי וחיובי.

שיתוף פעולה עם רשויות החוק - הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר של בית המשפט.

התנהגות חיובית של הנאשם ותרומתו לחברה - בעניינו של נאשם 1 הוצגה אסופת מסמכים המלמדת על התנהגותו החיובית לאורך השנים ותרומתו לחברה. בין המסמכים ניתן למצוא מכתב מטעם סגן מנהל מחלקת הביטחון בבית החולים הלל יפה, אשר מעיד כי הנאשם 1 ביצע את תפקידו כמאבטח באופן מקצועי ומשביע רצון. עוד הציג הנאשם 1 תעודות הוקרה שונות במסגרת שירותו במשמר הגבול והתנהגותו בתעודת השחרור דורגה כ"ראויה לציון" (בדרגה הגבוהה ביותר).

חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה - עוד לקחתי בחשבון את העובדה כי מדובר בעבירות שבוצעו לפני למעלה משנתיים וחצי.

עברם הפלילי של הנאשמים - שני הנאשמים נעדרו עבר פלילי.

העונש המתאים (סעיף 40ד (2) לחוק העונשין):

נאשם 1:

נאשם 1 הורשע כאמור בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. יצוין כי מדובר בנאשם ששירת כלוחם במשמר הגבול בשירות חובה בעת ביצוע העבירה. מעשי האלימות שביצע הנאשם בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן הן ברף הנמוך באופן יחסי של עבירות האלימות, במובן זה שהסתכמו בדחיפות בלבד ואין מדובר באלימות שגרמה למתלוננים לחבלות שונות. יחד עם זאת, קיימת חומרה יתרה הן בעובדה שהנאשם ביצע את העבירות בעודו משרת בשירות חובה, ובכך, למעשה, נושא על כתפיו את החובה לנהוג באופן שאינו מבזה את המשטרה ואוכלוסיית לובשי המדים, והן בעובדה כי איומו של הנאשם על המתלוננים, בוצע כאשר בידו כלי חד מתכתי, ונראה כי מדובר היה באיום ממשי אשר בנקל היה יכול להתממש ולהוביל להסלמת האירועים.

כמו כן, מתסקיר שירות המבחן עולה כי מדובר באדם נורמטיבי, אשר ניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי, לומד ועובד ומבקש להתקדם בחייו ככל האנשים בני גילו. נראה כי אותו מקרה שאירוע לפני כשנתיים וחצי היה אירוע חד פעמי וחריג בנוף חייו של הנאשם 1, אירוע אשר לא חזר על עצמו מאז, ונראה כי הנאשם 1 נחוש להמשיך בחייו באופן חיובי ובונה. עוד מצאתי כי יש לקחת בחשבון את תרומתו של הנאשם 1 לחברה, כמתואר לעיל, ולאור אסופת המסמכים שהביא המעידים על תפקודו החיובי במסגרות השונות, הן במשמר הגבול והן במסגרת עבודתו במערך האבטחה. בעקבות האירוע, הנאשם איבד את רישיון הנשק שלו וכתוצאה מכך את עבודתו ואת אפשרותו להחזיק בנשק ויש ליתן לכך משקל בעת גזירת עונשו בתוך המתחם. הנאשם 1 הציג אישור על הרשמתו ללימודי מדעי המחשב במרכז הבינתחומי בהרצליה ונראה כי הוא עושה מאמצים לחזור למוטב ולהתקדם בחייו. עוד לקחתי בחשבון את לקיחת האחריות של הנאשם, הבעת החרטה, החיסכון בזמן השיפוטי ונכונותו לקחת חלק בהליך צדק מאחה עם המתלוננים.

נאשם 2:

נאשם 2 הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש וסיוע לאיומים. לחומרה, לקחתי בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, את מעשי האלימות הקשים שביצע כלפי המתלוננים. הנאשם 2 הכה באגרוף ובבעיטה במספר הזדמנויות את המתלוננים, עד שבסופו של דבר נגרמה להם חבלה פיזית של ממש. אשר לעבירת האיומים, הנאשם 2 סייע לנאשם 1 בביצוע עבירת האיומים החמורה שבוצעה, אך לקולה יש לשים לב לכך שחלקו בביצוע עבירה זו הוא שולי בלבד.

מלבד זאת, מצאתי כי לקולה יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם 2 לא היה שוטר בעת ביצוע העבירה (הגם ששומר תקופה כלשהי בטרם מועד ביצוע העבירות ושירת שירות דומה לשירותו של הנאשם 1 במשמר הגבול).

עוד לקחתי בחשבון את העובדה כי מדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי והמצוי בתחילת דרכו. הנאשם כיום לומד במכינה ושאיפתו להתקדם ולהשתלב בלימודי הנדסת בניין. גם בעניינו מתאר תסקיר שירות המבחן תמונה חיובית, לפיה מדובר באדם נורמטיבי אשר עד למועד ביצוע העבירה ולאחריה ניהל אורח חיים חיובי וללא כל דפוסי התנהגות עברייניים. בסופו של יום מצא שירות המבחן כי בעניינו קיים סיכוי נמוך להישנות עבירות דומות בעתיד. הנאשם 2 הודה במעשים, לקח אחריות ובכך חסך בזמן שיפוטי יקר. גם הנאשם 2 הביע נכונות לקחת חלק בהליך של צדק מאחה מול המתלוננים.

סוף דבר:

לאור כל האמור, מצאתי כי קיימים שיקולים לחומרה ולקולה בעניינו של כל נאשם, וכי אותם השיקולים וחומרת המעשים של נאשם 1 מול הנאשם האחר, מתאזנים במובן זה שאין מקום במקרה זה לבצע הבחנה כה ברורה בין הנאשמים, אשר תוביל בהכרח להטלת עונש חמור יותר על נאשם 1, כפי שטוענת המאשימה.

אשר למיהותם של "העושים", יובהר כי הגם שהנאשם 1 היה שוטר בשירות חובה בעת ביצוע העבירה, נאשם 2 היה בעברו שוטר בשירות חובה והשתחרר בטרם ביצע העבירות. שני הנאשמים לא המשיכו את דרכם בכוחות הביטחון והמשטרה. על כן, על אף שההבחנה בין נאשם שוטר בעת ביצוע המעשים לבין נאשם שאינו שוטר בעת ביצוע המעשים היא נכונה, מדובר בהבחנה שהיא לטעמי, טכנית, בנסיבות העניין.

אשר לטיב "המעשים", לא מצאתי מקום לאבחן הבחנה ברורה בין חומרת מעשיו של נאשם 1 לחומרת מעשיו של נאשם 2 באופן המצדיק הטלת עונש חמור יותר על נאשם 1, שכן, אכן הנאשם 1 ביצע עבירת איומים חמורה וממשית באמצעות כלי מתכתי חד, אך יחד עם זאת, עבירת האלימות המיוחסת לו היא ברף הנמוך של המעשים, וזאת לעומת הנאשם 2, אשר סייע לנאשם 1 בעבירת האיומים, ובנוסף לכך התווספו למעשיו מעשי אלימות חמורים יותר שהובילו בסופו של יום לחבלות פיזיות ממשיות למתלוננים.

השניים התנהלו באירוע, כאחורני הבריונים, תוך שהם מפגינים אלימות וברוטליות, ואך בנס לא הסתיים האירוע בתוצאה חמורה ואף קטלנית, על אף ש"במערכה השניה" של האירוע נעשה שימוש בכלי מתכתי חד.

הגם שכל אחד מהשניים הפגין רף אלימות שונה מחברו, ביחס לקורבנות מעשי העבירה, ניכר מהנסיבות האופפות את האירוע, שהם פעלו יחד בביצוע המעשים האלימים, כאשר כל אחד מהם נוטל חלק אחר באירוע.

בנסיבות העניין, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי האלימות של השניים, נסיבות ביצוע העבירה ומידת האשם הגבוהה שהם הפגינו, הנקיטה היזומה באלימות, והפסיקה הנוהגת המחייבת את הערכאות הדיוניות לנקוט עמדה עונשית ברורה ונחרצת, המוקיעה אלימות, יש להטיל על השניים עונש מאסר בפועל, על מנת, לשקף, מחד, הלימה ראויה למעשיהם של השניים, ומאידך, להציב גבולות ברורים, ולחדד לשניים, ולכל מי שפונה לאלימות, כדרך, את המחיר שיש לשלם עבור מעשי אלימות.

יחד עם זאת, בנסיבות העניין, נוכח העדר עבר פלילי, ורף האלימות שהינו יחסית נמוך, ויתר הנתונים והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות כאשר לצדו התוויה טיפולית (נוכח התיקון האחרון לחוק העונשין) על מנת להותיר צוהר שיקומי לשניים.

כמו כן, יש להטיל על השניים מאסר מותנה מרתיע, אשר יבהיר להם את המחירים שהם עלולים לשלם, אם חלילה, ימעדו שוב, ויבחרו לפתור מחלוקות בכוח הזרוע. כמו כן, עליהם לפצות את קורבנות העבירה, כל נאשם על פי עוצמת האלימות שהפגין באירוע.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1 -

6 חודשי מאסר ויום בפועל, שירוצו בעבודות שירות, בכפר הנופש "על הים" של האגודה למען החיל, גבעת אולגה, חדרה.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 10/7/19 שעה 08:00, בפני הממונה על עבודות השירות ברח' הציונות 14, בתחנת משטרת טבריה.

מובהר לנאשם, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים, וכל חריגה מכללים אלו ו/או אי הישמעות להוראות הממונה על עבודות השירות, עלולה להוות עילה להפסקה מנהלית של עבודות השירות ולריצוי עונש המאסר בכליאה ממשית.

4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור בתוך תקופה זו, עבירת אלימות מסוג פשע, לרבות איומים.

פיצוי למתלונן 1 בסך 2,000 ₪, אשר ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 10.7.19 ובכל 10 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא התשלום לפירעון מדי, והוא ייגבה בדרך שגובים קנס.

הנאשם 2 -

6 חודשי מאסר ויום בפועל, שירוצו בעבודות שירות, בבית החולים "איכילוב", וייצמן 6 תל אביב.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 26/6/19 שעה 08:00, בפני הממונה על עבודות השירות, מפקדת מחוז מרכז, רמלה (אוטובוס מתחנה מרכזית רמלה או לוד, קו מס' 247).

מובהר לנאשם, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים, וכל חריגה מכללים אלו ו/או אי הישמעות להוראות הממונה על עבודות השירות, עלולה להוות עילה להפסקה מנהלית של עבודות השירות ולריצוי עונש המאסר בכליאה ממשית.

פיצוי למתלונן 2 בסך 4,000 ₪, אשר ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 10.7.19 ובכל 10 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא התשלום לפירעון מדי, והוא ייגבה בדרך שגובים קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לממונה על עבודות השירות, מחוז מרכז ומחוז צפון.

ניתן היום, ח' סיוון תשע"ט, 11 יוני 2019, במעמד הצדדים.